

မိုး : မိုး : ဝာ ငွေ ဝ

အကြည့်ဝက်

အမှန်
နား

(၁)

ဆောင်းအကုန်နွေအကူး လေ ရူးပွေစ နွေဦးကာလတစ်ခုတွင် ဆယ်သုံး နှစ် ဝင် အပျိုဖော်ဝင်စ (အဲလေ) လူပျိုဘော်ဝင်စ ချစ်သွေးကြွ အသေခံတပ် သားကျွန်တော် မှာ ဝေါထရိတ်စင်တာကို ပင်လေယာဉ်နှင့် ဝင်တိုးခဲ့သော လူမိုက် များ လို မြင်မြင်သမျှ မိန်းမလှများ ကို စက် ကုန်ဖွင့် ရွက်ကုန်လွှင့်၍ ဝင်တိုးမည် ဟု စိတ်ပိုင်းဖြတ်ကာ ရည်းစား တစ်ယောက် ရရှိရေး သည် ငါ့အရေး ၊ ဒီနှစ် အတွင်း ၊ ရည်း စားရရမည် ၊ ဒီနှစ် မရပါက နောင်နှစ် တွင် သေချာပေါက်ရရမည် ။ နောင်နှစ် မှ မရလျှင်နောင်တစ်နှစ် တွင် သေချာပေါက်ရပြီး ဖြစ်ရမည် ဟူသော ကြီးမား သော သံဓိဋ္ဌာန်နှင့် ဟိုကောင်မလေးဆို ငါ့ကြိုက်နိုး၊ ဒီကောင်မလေး ငါ့ကျွန်း၊ ဟိုအစ်မကြီးဆိုမဆိုး၊ ဟိုအဒေါ်ကြီးဆိုလျှင်လဲ ...ဟင်း သီးတော့ ခံရမပေါ့ ဟူသော အသိသံမှိုစွဲပြီး ကြီးသည်ငယ်သည် ထိုနှစ် လီ "ကြည်ဖြူ" မသိပါ ဟူသည့် ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့် မိန်းမများ နောက် လိုက်လိုက်တော့မှ ကြီးသူလည်းမကြိုက်။ ငယ်သူများ ကလည်း အဖက်မလုပ်နဲ့ နောက်ဆုံးတော့ ကျွန်းကလေးရဲ့ ဟိုဖက်ထိပ်ရွာကလေးက "လှော်စာ" သည်ကလေးတစ်ဦး နှင့် အကြောင်းဖက်ဖို့ ကြံလာပါရောလား။

ကျောင်းသူများ ကအဖက်မလုပ်၊ ကျောင်းအုပ်ဆရာကြီးပါ ကျောင်းထုတ်မည် ပြောလာသည့် လက်ပုပ်ပုပ်နှင့် ရေး သည့်စာ၊ အသဲကွဲ ကဗျာများ မြို့စွန်နယ်စွန်အထိ ပျံ့နှံ့ပြီးသကာလမှာ မှ ကျွန်တော် တို့ရွာ နှင့် ဆယ်နှစ် ရွာတိတိခြားသော ကျွန်းဟိုဖက်ဖျားမှ "လွင်လွင်ဦး" အမည် သညာဒေါ်စရာရှိသော လှော်စာမလေးနှင့် မှ မှော် ဆရာမ လေးနှင့် တွေ့ သဘိ သို့ ကြိုးကြိုးချင်းညီကြလေပြီ။

ကြိုးကြိုးချင်းညီသည်ဆိုသော် ညား၊ လွင်လွင်ဦးမှာ ကျွန်တော် ကို ကြိုက်သည်လည်းမဆို၊ မကြိုက်ဟုလည်း မငြင်း၊ ဒီအတိုင်းမျှင်းပြီး ကြိုး ရည်ရည်နှင့် လှန်ထား၍ "ကြိုးကြိုးခြင်းထိယုံမှုနှင့် အားမရနိုင် အိုးအိုးခြင်းပါ ထိရမှ"ဟူသည့်စိတ်နှင့် စက်ဘီးတစ်ခါနင်းလျှင် လေးနာရီကြာမှ သူ့ရွာ ရောက်သော လမ်းကို သရဲမကြောက်တစ္ဆေမကြောက် ချောင်းပေါက်မတတ် သွားပြီး ခြေသလုံးကြီးတာသာ

အဖတ်တင်တယ် "နင့်အိုးနား ငါ့အိုး ဘယ် မတိုးနိုင်"သာ ဖြစ်နေရရှာသည်။

မည် သို့ပင် ဖြစ်စေ။ ရုပ်ကြည့်တော့အတည် လူလစ်လျှင် မဟုတ် တာ အကုန်လုပ်မည် ဟူသော စိတ်ရှိသည့် ကျွန်တော် သည် တစ်နေ့လျှင် ရှစ်နာရီ စက်ဘီးဖင်ကြားညှပ် ဟပ်စီဟပ်စီ မျက်ရည်ကျလောက်သည်အထိ မောသော်လည်း သူနှင့် တွေ့လျှင် သူတိုက်သော လှော်စာဟု အမည် တွင် ကာ သူရာမ ဖြစ်မီ (ဖြစ်လုဆဲဆဲ) ကဖော်စီမ်ရည်ကို သောက်မြီရလိုက်မှ အမောပြေတာဟု အထင်ရောက် နားထင်ဆောင့်နေသော စိတ်နှလုံး ခုံးခုံးချတုံးလုံး ထနိုင်တော့၏ ။

ဤမျှဖြင့် အားမရ။ အနားမှတစ်ဖွားမှမခွာလို အသားပိုပါ အနားကပ်ထားချင်စိတ် ထိန်းမရ တားမနိုင်နှင့်

"နင် လှော်စာရောင် :ရာ ငါပါလိုက်မယ်"

ဟူသည့်စကားနှင့် သူသွားလေရာ မြို့စွန်မြို့ဖျား၊ ခြေလျင်သွားလို သွား၊ သင်္ဘောနှင့် နှစ် နာရီကြာစီးမှ မြို့ပေါ်ရောက်သော ရေလမ်းခရီးကို မှန် တိုင်းမကြောက် လှိုင်းမကြောက်နှင့် လိုက်လိုလိုက်ပြီး လှော်စာသည်၏ အမြှောင်ပန်းကန်ပိုဘဝနှင့် အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်မိနေလေသည်။

မိဘကဂုဏ်သရေရှိလူကြီး ဖြစ်ပါလျက်ကယ်နဲ့ လှော်စာသည်ကို တန်းတန်းစွဲမိ၍ လမ်းကြိုလမ်းကြား၊ ချောင်ကြိုချောင်ကြား သူမသွားရာ တစ်ဖဝါးမခွာလိုက်၍ ...

"လာနော် လှော်စာ လတ်လတ်ဆတ်ဆတ်တွေ ရမယ်" ဟူသော စကားကို မကြောက်တရားဟု သဘောထား၍ လမ်းပေါ် တကြော်ကြော်အော်ပျော်ချင်တိုင်းပျော်နေလေတော့၏ ။

ဤသည်ကိုကြည့်ပြီး မွေးသမိခင်၊ မွေးသဖခင်နှစ် ပါးမှာ "ငါတို့ မျက်နှာ အိုးမဲနှင့် သုတ်သည်သား"ဟုပင် မရေရွတ်နိုင်ဘဲ...

"ဒီကောင်မွေးတဲ့နှစ် ၊ ငါတို့လင်မယားခေါင်း ဆင်နင်းတဲ့နှစ် "

အ ဖြစ်ကမ္ဘာမှာ မည် သူမှမသတ်မှတ်သော ရက်တစ်ရက် ကျွန်တော်

တည်းဟူသော လူအန္တလေးကို မွေးမိသော မိဘနှစ် ပါးအလိုကျ အထိမ်းအမှတ် ရက်တစ်ရက် သီးသန့်ထပ်တိုးထားရလေသော် ငြား မိဘ နှင့် သားအကြားမှာ တော့ ဘာဗျာဘာဒမှ မပွားရှိလတ်ကုန်၏ ။

မည် သို့ပင် ဖြစ်စေကာမူ မိန်းမ ရမည် ဆိုလျှင် မည် သူ့မျက်နှာမှ လှည့်မ ကြည့်။ တစ်ဆယ့်သုံးနှစ် ဝင် လူပျိုဘက် ဝင်စငါသည်။ ဘာသိသိ ညှာသိသိ ငါမသိ လုပ်မည် ဟု စိတ်ပိုင်း ဖြတ်ထားသော ကျွန်တော် မှာ နွေရာသီကျွဲကျွဲတောက် ပူသော ကာလလည်းမမှု ၊ ရပ်ရွာ၏ သားရေး နားရေး ပွဲလမ်းသဘင် ပေါကြွယ်ဝ သော ရာသီ၌ နေ့ဘက်တွင် သာမက ညဖက်များ၌ လည်း မဖြူ အရပ်ပွဲဇာတ်ပွဲ ကြည့်ချင်ပွဲများ ၌ ပါ ချစ်ရပါသော မှော ဆရာလှော်စာမလေးနှင့် တွဲ ပြီး

"ပွဲကြည့်တယ်တော့ မထင်လေနဲ့။"

လှော်စာလိုက်ရောင် ၊ရပါတယ်ခင်ဗျ။

အကြောင်းပြချက် ကတော့ မတော် ရသေးသော ရည်းစားသင်း ကလေးကို ...

"နှင့်စိတ်မချလို့ ငါလိုက်ရတာ ..."

ဟူသော စကားဖြင့် သူမသွားရာ ပွဲတကာသို့ ညကြီးချုပ်စပ် အိပ်ရေး အပျက်ခံ၍

"သင်းကလေး ကြာရင် ငါ့ကိုကျလောက်ရဲ့။ "

အထင်နှင့် နေပူပူ ခြေလှောင်ခရီးနှိပ်စက်မမှု များ ဖြင့် သူမကျခင်

ကိုယ်အရင်ကျစရာရှိတာ အကုန်ကျ၍ တစ်ပြုတစ်မ လုံခြုံရာသိမ်းထုပ်ထား သည့် ယောက်ျားတို့အထုပ်သေခါမှ ဖြတ်မယ်ဟူသော ခံယူချက်ကြီးကြီး ဖြင့် ရှာမရရအောင်ရှာ၍ အတက်အကျမရှိ ပကတိငြိမ်ဆိပ်အောင် သိမ်းထုပ်ထားရသည့်အဆင့် ရောက်လှလှပင် ...

ဤမျှလောက်နှင့် မမှတ်သေး။ ညကြီးမိုးချုပ် ဇက်ကျိုးကုတ်နေ သော် လည်း

အရေး မလုပ်နိုင်ပဲ ဇာတ်ကျိုးသော် လက်ထိုးအော်မည် ဟူသည့် ခံယူချက်နှင့် ...

"လာနော် ...လှော်စာလတ်လတ်တွေ တစ်ခွက်တစ်မတ်တည်း တန်တယ် ...တန်တယ် ...ကျွန်တော် ဆို ဝယ်တယ်"

ဟူသော စကားကို မူ နိဝါးဝါးရေရွတ်ရင်း ...ကောက်ညှင်းနဲ့ မွှေးမွှေး လှော်စာမန်းဘေး၊ သေပြီးသား မျောက်မသာ သစ်ကိုင်းကို မလွှတ် သေးသလို ဆောင့်ကြောင့် ငေါက်တောက် အဲလေ ...ငုပ်တုပ် မလှုပ်မရှက် နေရလေသည်။

သည်ကြားထဲမှာ မှ အရင့်တစ်ခါ ချစ်လှစွာ သော လှော်စာမလေးမှ

"ဟယ် ...မင်းသားထွက်နေပြီတော့ ...လှော်စာ နင်ဆက် ရောင် : ...ငါ ပွဲခင်းထဲသွားလိုက်ဦးမယ်"

ဟူကာ ညကြီးလင်းပေါက် ပွဲခင်းအလယ်လျှောက်ပြီး ပွဲမင်းသား အား သူ့ယောက်ျားသဖွယ် ချစ်ကလူကျီစယ်ချင်သော မျက်ဝန်းအစုံဖြင့် သွားရည်တမျှများများ စိတ်တွေ ဖလားဖလားနှင့် ပွဲခင်းဝင် အားယားကြီးသွား ပွဲပြီး မိုးလင်းမှ ကျော့ကျော့မော့မော့နှင့် အသော ပြန်လာပြန်သဖြင့် စိတ်ထဲမကျေနပ်စိတ်တွေ များ ပြီး....

"ဟဲ့ ...အဲဒီ မင်းသား ငါတို့အိမ်နားကဟဲ့ ...။ မိုးလေကင်းမှ မင်းသား ဖြစ်တာ။ ကျန်အချိန် ရပ်ကွက်ထဲမြင်းလှည်းမောင်းနေတာ မယုံ နင်လိုက်ကြည့် ငါလိုက်ပြမယ်"

ကိုယ့်လူတွေ အကြောင်းကို ကောင်းကောင်းသိတာပေါ့။

ပွဲချိန်ကျရင်သာ ရွှေမင်းသားလေ။ ရန်ကုန်တက္ကနီဖြိုးတို့၊ အော်တာလွင်မိတို့ (ဥပမာပြောတာနော် နာမည် တူရင် ဗွေမယူကြေး) အမည် ခဲ၊ မိုးရာသီကျဇာတ်ခေါင်းကွဲရင် c ဆိုက် (ဆိုက္ကားသမား)ဖိုးတွဲ တို့ မြင်းလှည်းသမား ဟန်ဝင်းတို့ ဖြစ်လို ဖြစ်။ ပွဲရာသီဆို ပြည်သူ့အချစ်တော် နီလာလွင် ဇာတ်ခေါင်းကွဲရင် ကွမ်းယာသည် မဇီးကွက်၊ ဒီလိုပဲတစ်ရပ်လုံးနေကြတာ။

မသိ ရှိပါ့မလား ဒါကို ဒီ မဒီက မရ ...

"ဟဲ့ ...အဲဒီ ပြဇာတ်မင်းသားက ငါတို့ရုပ်ကွက်ဘုန်းကြီးကျောင်း ဘေးကဟဲ့ ...ငါ့အမေ့ဆီ ချေးထားတဲ့ အကြွေးမပေးသေးဘူး။ စင်ပေါ် မှာ သာ မီးရောင် နဲ့လှတာ။ စင်အောက်သွားကြည့်စမ်း မူးရှူးပြီး ဟပ်ထိုးလဲ နေတာ ငါအသိ"

ဆိုလည်း မဖြူ။

ကျွန်ုပ်ကိုယ်တိုင်က ဇာတ်သမားရုပ်ကွက်ကြား မွေးလာသည်မို့ ဇာတ်အကြောင်းဆိုလျှင် စလယ်ဆုံး အားလုံးသိသူမို့ ဇာတ်သမားများ ၏ ဖြစ်အင်ကို အပြစ်တင်ရှင်းပြသည်လည်း မရ။

သည်ကြားထဲ သူ့မင်းသားထိကသူ့အသားနုကလိသည့်အလား..

"အောင်မာ ...နင်က ငါ့မင်းသားတွေ ကို ဆိုနေရအောင် နင် ကရော ဘာစွမ်းလို့တုန်း ...မျက်နှာတစ်ကွက်တည်းကွက်ပြီး လေးဆယ် ကျော်နေတဲ့ဟာကများ "

ဆို၍ ကက်ကက်လန် ရန်တွေ သည်ကတစ်ကြောင်း ...

"တော် ပြီ ...နင်နဲ့လှော်စာ မတန်ဘူး နင်နဲ့ငါ လှော်စာလမ်းခွဲ ဆိုပြီး ကြေငြာမှ ဖြစ်တော့မယ်"

ဆိုကာတဖုံ အမျိုးစုံအောင် ခြိမ်းခြောက်သည်မို့ ကျွန်တော် မှာ လည်း သူ တစ်ယောက် လူလောက်ထင်သူမို့ နောက်ဆုံး သူမကြိုက်သည့် အပြောအဆိုများ ရှောင်ကျဉ်ပြီးသကာလ ...

"ငါကလည်း ဘာကောင်မို့လည်း ဒီကောင်မ ကြိုက်တဲ့မင်းသား ဖြစ်ရမယ်"

ကြိမ်းဝါးလို့ "ဇာတ်အဖွဲ့များ ဝိုင်းရံလျက်ရှိသည့်အိမ်ကို ကြည့်ဖြူကိုအိမ်ဟုခေါ်သည်"ဟု ဆိုရမလောက် ဇာတ်ပတ်ချာလည်ဝိုင်း နေသော အိမ်သို့ ခဏပြန်ကာ ဇာတ်အဖွဲ့များ ဆီပတ်ပြီး ...

"ကျွန်တော် မင်းသားလုပ်မဗျ"

ဆိုတာကို အားလုံးက မသိချင်ယောင်ဆောင်၍ တစ်မျိုး "မင်းရုပ်နဲ့ လားကွာ

...ဟား ဟား "ဆိုသည်ကတဖုံ။ "ဇာတ်ခုံကြီးတွေ ပျောက် ကုန်အောင် မလုပ်ချင်ပါနဲ့ကွာ" ဟူ၍ တစ်နည်း၊ သွားပြီးပြီးများ နှင့် ယီးတီး ယားတားလုပ်ကြသော် ငြား အမေနှင့် အကြွေးမကင်း၍ ပြတ်ပြတ်သားသား တော့မူ မငြင်းရဲ။ မကလော်ထုတ်ရသည်မို့ ညင်သာသော နည်းဖြင့် သာ ပထုတ်ခြင်း ခံရလေ၏ ။

သို့သော် လူကံကြမ္မာဆိုသည်မှာ ကား ဆန်းကြယ်လှပေစွ။ ဒီနှစ် မှ အသစ်ထောင်သော ချောက်တီးချောက်ချက် ဇာတ်အဖွဲ့တစ်ဖွဲ့မှ ဇာတ်ပိုင်ရှင် က မင်းသားမ ဖြစ်၍ စိတ်ညစ်ကာ လင်းတမိုင် မှိုင်နေသော ကျွန်တော် ကို မြင်သည်နှင့် ...

"တွေ့ ပြီ ... တွေ့ ပြီ ...အဲဒီ ရုပ်မျိုးမှကြိုက်တာ ...ငါ ရှာနေတာ ဒီရုပ်မျိုး ...ဒီရုပ်မျိုးပဲကွ ဟား ဟား ...လာ ...လိုက်ခဲ့" ဟု ကြိမ်းဝါးပြီးသကာလ သူတို့ဇာတ်အဖွဲ့နှင့် လိုက်ပါကပြအသုံးတော် ခံရန် အတင်းအကြပ် ဂုတ်ဆွဲဖိတ်ကြားခြင်းခံရလေသည်။ ကျွန်တော် မှာ လဲ ရေငတ်တုန်း ဘီယာအိုးထဲကျဘိသကဲ့သို့ မင်းသား ဖြစ်မယ့်အရေး မင်း သား ဖြစ်မှဟိုကောင်မလှော်စာမ ငါ့ကို မီးရောင် အောက်မှာ လှတပတ ကလေးမြင်ပြီး ငေးရမည် အဖြစ်ကိုတွေ့ ပြီး....

"ကမယ်ဗျာ ...ဒါနဲ့ ကျုပ်က ဘာကရမှာ လဲ ...ခေါင်းဆောင် လား၊ ပလိုဂျီလား၊ ပြဇာတ်လား"

ဆိုသော အမေးကို အဲဒီ ဇာတ်ပိုင်ရှင်မှ အားတက်သရောဖြင့် ...

"ဒီနှစ် ...ငါတို့ဇာတ်မှာ ရာမယဏကမှာ ကွ ...အဲဒီ မှာ ဒဝီရီလုပ်ရမှာ "

ဆိုလာသော် ကျွန်တော် ကလည်း ဖန်တစ်ရာတေအောင် ကြည့်ဖူး သော ရာမယဏဇာတ်ကို သိနေတော် မူသည့်အတိုင်း...

"မျက်နှာပုံးကြီးနဲ့ ကတော့ ကချင်ပါဘူးဗျာ"

ဟူသော ကျွန်တော် ရဲ့ မူနွဲ့နွဲ့ငြင်းဆန်စကားကို ဇာတ်ဆရာက ...

"အဲဒါကို ပြောမလိုကွ ...ငါတို့ဇာတ်အဖွဲ့ကအသစ်ဆိုတော့ မျက်နှာပုံးအစုံ

မဝယ်နိုင်ဘူးကွ ...အဓိက ရာမနဲ့လက္ခဏာအတွက်တော့ မျက်နှာဖုံးတွေ ဝယ်ထားပြီးပြီ။ ဒီရီဖီအတွက် ကတော့?"

"အဲဒီ တော့"

"မင်းမျက်ခွက်နဲ့ဆို ဘာဒီရီဖီမျက်နှာဖုံးမှ မလိုတော့ဘူးကွ။ မင်း မျက်နှာတစ်ကွက်နဲ့တင် လွန်စွာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းတဲ့ လျှို့ဝှက် သံဖို ရုပ်ကြီး ဖြစ်နေပြီ။ လုပ်ပါကွာ တစ်ညနှစ် ကျပ်ပေးမယ် ...နော် ...နော်"

ပရိသတ်ရေ ...လာခေါ်တဲ့ ဇာတ်ဆရာ ပါးချဖို့သာ ကောင်း တယ်။

ဒီလောက်ချောမောလှပအောင် မွေးထားတဲ့သူများ သားသမီးကို ဒီရီဖီအတွက် မျက်နှာဖုံးမစွပ်ဘဲ ကလိုရတယ်တဲ့။ သူ့ခိုး သူ့ပါးစပ် ပုပ်ကြီးနဲ့ ပြောရက်တယ်။ ဒါပြောစရာလား။ မသကာ လူသေနလံထက ရွှံ့ပိုးထိုးပြီး ထကတဲ့ရုပ်ဆို နည်းနည်း တော် သေး။ ကျုပ်အမေသာကြား ဒင်းကို ပါးချသဗျ။

အော် ...ရုပ်ဆိုးလို့ ပြောရဦးမယ် ...ကျွန်တော် လည်း အဖေ့ကို မေးဖူးပါ့ ...

"အဖေရယ် ...ညီအစ်ကိုမောင်နှမတွေ အားလုံး အဖေတို့မွေးချလိုက်တာ အားလုံးအချောစားတွေ ချည်းပဲ ..."

မယုံရင်လာကြည့် တကယ့်လူချောတွေ ချည်းပဲ ...ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်းကွက်ပြီး ...

"အားလုံးတွေ ကြားကမှ ဘာလို့များ ကျွန်တော် တစ်ယောက် တည်း ကွက်ရုပ်ဆိုးနေလဲ"

ဆိုတော့ အဖေက ဘာပြောတယ်မှတ်လဲ ...

"အောင်မာ ...ဒီရုပ်ကိုများ ရုပ်ဆိုးတယ်ဟုတ်လား။ အဲဒီ ရုပ် ရဖို့ကို ဖယောင်းတိုင်အထုပ်ကြီးနှစ် ထုပ်ကုန်တယ်ကွ"

ဘာလျှောက်တွေ နေတာလဲ ...။ ဒီကောင်လေးမွေးပြီးရင် ဘာ လုပ်မယ်

တိုင်ပင်ရတာ ။ ကောင်လေးကြီးလာရင် ကောင်းမှာ လား ဆိုးမှာ လား။ ဝပ်ရှော့ဆရာ ဖြစ်မှာ
လား စက်ဘီးပြင်စားမှာ လား။

အော် ...အဲဒီ စကားလေး ကျွန်တော် ဟောပြောပွဲတစ်ခုမှာ ပြော မိပါတယ်။
အောက်က ကလေးတွေ က ပုကျိုပုကျိုနဲ့ ဖြစ်ကုန်ကြရော။ ဒါနဲ့ ကျွန်တော် က ...

"ဟဲ့ ...ဘာတိုင်ပင်နေကြလဲ"

ဆိုတော့ သူတို့က ...

"ရေနံဆီဆို ဘယ်နှစ် ဂါလံကုန်မယ်ဆိုတာ တွက်နေတာ"တဲ့။ တစ်ချို့ ကတော့ -

"အို အေ ...မီးမှိတ်တိုင်ပင်လဲရတာ ပဲ" ဆိုပဲ ...ဆိုပဲ...။

ဪ ကလေးတွေ ...ကလေးတွေ ..ကိုယ်ကရိုးရိုးလေး
လက်တစ်သစ်လောက်ပြောတာ တစ်ထွာလောက်ဟာ ပြေးပြေးမြင်တယ်။

ရှေ့ကို တစ်ထွာလောက်လို့ပြောပါတယ်။

ထားပါတော့ ...

သို့ကလိုဖြင့် ဖြစ်ချင်သော မင်း သားကို ဒီဇီနာရာမှာ မျက်နှာဖုံးမစွပ်ဘဲ
ပင်ကိုယ်ရပ်ဖြင့် ပင် ကပြ၍ ရနိုင် သည်ဟူသော အဖြေကြောင့် မင်းသား ဖြစ် ရေး
တစ်ခန်းရပါ။ လှော်စာသည်လေး နောက်သာ ယခင်အတိုင်း ကောက် ကောက်
ပါအောင်ပြန်လိုက်ရပေပြီ။

သူမသည်လည်း သူ့ကိုမကျေနပ်၍ ကျွန်တော် ကိုယ်ရပ်မှ အားမနာ လျှာမကျိုး
မင်းသားသွားလျှောက် ကြောင်း ဇာတ်ဆရာများ က ပက်ပက်စက်စက် ပြော၍
ငြင်းလွှတ်လိုက်ကြောင်းကိုသိ ၍ ပို၍ ပင်အနိုင်ယူသေးတော့၏ ။

ယခင်ကဆို ပွဲကြည့်လှင်အပျိုတော် ၊ စတိတ်ရိုးထိ လှော်စာကို သူကချည်း
ဦးဆောင်ရောင် :နေရာကနေ ယခုတော့ ပွဲခင်းထဲရောက်သည်နှင့် ကျွန်တော် အား
လှော်စာဗန်းနှင့် ထား၍ ပျောက်ပြီ။ ပွဲလာကတည်းကိုက အခွင့်အခါသင့်ပါက

သူပါတက်ကမတတ် မင်းသမီးရုံးအောင်အလှပြင်ပြီး ယခု ယူလာသည့်လှော်စာ
သူ့လှော်စာမဟုတ်သည့်အတိုင်း ဗန်းကို ကျွန်တော် ရှေ့ချ သူမ ကတော့
နေကြာဝေဖာကရေကရာများ စုံအောင်ဝယ်၍ ပွဲအလယ် ဖျာချပ်၌ စားစရာများ အား
'ကပျက်ကပျက်'အသံပြုပါးရင်း တင့် တယ်စွာ စံပယ်တော် မူပေပြီ။